

213

Teatrul Mic

MITICĂ POPESCU

după

Camil Petrescu

13 august 1986

Văzută pe 13 august, reprezentația nr. 213 (cui pe cui se scoate!) a spectacolului **Mitică Popescu** (musical de Nicu Alifantis, în regia lui Cristian Hadjiculea) a fost un prilej de reală încintare și deconectare estivală, temperatură estetică înaltă a reprezentației făcând-o nu numai suportabilă, ci de-a dreptul agreabilă și pe aceea din sală, chiar dacă afară erau probabil peste 30°. Să mai amintim că și la această reprezentație, nr. 213, lumea stătea încă la ...un bilet în plus? Că n-am văzut pe nimeni plecând nemulțumit de la acest spectacol? Și că, fără să fie nevoie să tragem cu urechea, am auzit glasurile unor spectatori atât de încințați de ceea ce văzuseră, încât își propuneau să revadă cit mai curînd spectacolul?

Succesul lui, marele lui succes de public (și de critică!) își are desigur explicații multiple. În primul rînd, avem încă extrem de puține musical-uri bune,

deși genul e acum, către sfîrșitul acestui ultim secol al mileniului doi, și pe „gustul” publicului nostru. A dovedit-o, cu prisosință, în ultimii cincisprezece ani, succesul unor spectacole ca **Bună seara, domnule Wilde**, la Teatrul „Nottara”, în regia lui George Rafael, și apoi la Studioul I.A.T.C., în regia. Sandei Manu, **Nevestele vesele din Windsor**, în regia lui Alexandru Tocilescu (și muzica aceluiași Nicu Alifantis) la Teatrul Tîmpetului din Piatra Neamț — realizare artistică de excepție, argumentînd cum nu se poate mai bine posibilitățile genului — și, tot aici, **Zigger-Zagger**-ul montat anterior de Cornel Todea, o dovedește din plin și acest inspirat **Mitică Popescu** de la Teatrul Mic, cu Mitică Popescu în rolul titular. „Lista” ar putea fi desigur mult mai cuprinzătoare, dar — cum nu proliferarea genului în sine ne poate interesa! — am prefera să-i adăurăm numai spectacole de relevantă calitate artistică, în cele ...13 (da, iarăși 13) stagioni, care ne mai despart de anul 2000.

Dar în al doilea rînd? În al doilea și în ultimul rînd (care e, de fapt, întotdeauna primul), succesul lui **Mitică Popescu** se explică prin seriozitate. Putem să-i zicem și profesională, putem să-i zicem, fără să greșim, și responsabilitate artistică, putem să-i zicem și mult mai simplu, (știi ei actorii cit e de simplu!) — meserie! Căci a face musical, nu doar ca să te afli în treabă, ci ca să încerci să satis-

faci deopotrivă exigențele reale ale genului, ca și pe acelea ale unor foarte diverse categorii de spectatori, înseamnă a face aproape altă meserie decît cea a actorului de proză neobligat să „trăiască” pe scenă, la aceeași intensitate, și prin cîntec și dans!

Sigur că majoritatea actorilor din acest spectacol e departe, totuși, de a atinge această performanță, pe care probabil că nici regizorul nu avea, în fapt, cu cine să și-o propună. Dar tactul lui în distribuirea diferențiată a sarcinilor artistice specifice unui musical e întrutotul remarcabil, cum remarcabilă e și siguranța sa în coordonarea ansamblului și reliefaarea „solistilor” pe care-i are. Ei se numesc, în reprezentația văzută de noi, Anda Călugăreanu (adorabil Gavroche al unui București interbelic al tuturor posibilităților, învîrtînd alci flașeta unor vremuri demult apuse), Mihai Dinvale (de o bonomie funciară — în Jean), Monica Mihăescu (straniu amestec de promisiune irealizabilă și de realitate părelnică — în patroana Georgeta Demetriad) și, bineînțeles, Mitică Popescu în Mitică Popescu jovial, inteligent, retractil dar sagace, cuceritor printr-un șarm al interiorității umane, de o nesfîrșită tandrețe, ce trebuie de cele mai multe ori să se disimuleze, tocmai pentru a rămîne ea însăși.

V. P.